

MARK TWAIN
ΤΟ
ΗΜΕΡΟΓΙΟ
ΤΟΥ ΑΔΑΜ
ΚΑΙ ΤΗΣ
ΕΥΑΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΓΙΩΡΓΟΣ ΣΙΟΥΝΑΣ

ΕΝΑ ΑΡΘΡΟ ΤΟΥ
κ. ΜΠΛΟΚ

ΤΑ ΒΑΣΑΝΑ ΕΝΟΣ
ΥΠΟΨΗΦΙΟΥ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΑΛΚΙΝΟΟΣ ΣΠΥΡΟΥ

ΜΕΡΟΣ Ι

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ
ΑΠΟ ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ
ΤΟΥ ΑΔΑΜ

Δευτέρα. Αυτό το καινούργιο πλάσμα με τα μακριά μαλλιά, όλο στα πόδια μου μπλέκεται. Όλο κοντά μου κλωθογυρίζει και με παίρνει από πίσω. Δεν μ' αρέσει καθόλου αυτό· δεν είμαι συνηθισμένος να 'χω συντροφιά. Θα προτιμούσα να κάθεται με τ' άλλα ζώα... Έχει συννεφιά σήμερα και φυσάει νοτιάς, νομίζω πως θα μας βρει καμιά βροχή... Μας; Πού τη βρήκα αυτή τη λέξη; Α! ναι, θυμήθηκα, τη χρησιμοποιεί το καινούργιο πλάσμα.

Τρίτη. Κοιτάζω το μεγάλο καταρράκτη. Νομίζω πως είναι το πιο όμορφο πράγμα μέσα στο κτήμα. Το καινούργιο πλάσμα τον λέει *Καταρράχτες του Νιαγάρα*. Αυτός δεν είναι λόγος, είναι ξεροκεφαλιά και βλακεία. Δεν προλαβαίνω να βαφτίσω τίποτα εγώ. Το καινούργιο πλάσμα βαφτίζει ό,τι πέσει στο δρόμο του, πριν προλάβω να βγάλω άχνα. Και μου λέει πάντα την ίδια δικαιολογία – μοιάζει μ' αυτό το πράγμα. Παραδείγματος χάριν, το ντόντο. Λέει, πως μόλις το δει κανείς, καταλαβαίνει αμέσως ότι «μοιάζει με ντόντο». Κι αυτό το όνομα θα πάρει οπωσδήποτε. Δεν μ' αρέσει να τσακώνομαι για τέτοια πράγματα και δεν βγάζει και πουθενά... Ακου ντόντο. Όσο μοιάζω εγώ με ντόντο άλλο τόσο μοιάζει κι αυτό.

Τετάρτη. Έχτισα μια καλύβα για να προφυλάσσομαι από τη βροχή, αλλά δεν μπόρεσα να την απολαύσω με την ησυχία μου. Εισέβαλε το καινούργιο πλάσμα. Όταν προσπάθησα να το διώξω, έβγαλε νερό από τις τρύπες που του χρησιμεύουν για να βλέπει και το σκούπισε με το πίσω μέρος του ποδιού του ενώ έκανε ένα θόρυβο σαν κι αυτό που κάνουν τα άλλα ζώα όταν υποφέρουν. Πόσο θα 'θελα να μη μιλάει! Μιλάει συνέχεια. Ξέρω πως αυτό μπορεί να φαίνεται σαν άδικο κατηγορία εναντίον του φτωχού πλάσματος, σαν συκοφαντία, αλλά δεν είναι έτσι. Δεν είχα ποτέ μου ακούσει ανθρώπινη φωνή κι οποιοσδήποτε νέος και παράξενος ήχος εισβάλλει εδώ, στην ιερή γαλήνη αυτής της ερημιάς, χτυπάει άσχημα στ' αυτί μου και μοιάζει με παραφωνία. Και τούτος ο καινούργιος ήχος βρίσκεται πολύ κοντά μου· στον ώμο μου, στ' αυτί μου, πρώτα από τη μια πλευρά κι ύστερα από την άλλη, ενώ εγώ έχω συνηθίσει στους ήχους που έρχονται λίγο-πολύ από μακριά μου.

Παρασκευή. Το βάφτισμα συνεχίζεται αμείλικτο. Θέλω, δεν θέλω. Είχα δώσει ένα πολύ ωραίο όνομα στο κτήμα, που ήταν μουσικό και εύηχο – ΚΗΠΟΣ ΤΗΣ ΕΔΕΜ. Μόνος μου εξακολουθώ να το λέω έτσι, αλλ' όχι πια δημόσια. Το καινούργιο πλάσμα λέει πως είναι γεμάτο δάση και βράχια και τοπία και συνεπώς δεν μοιάζει καθόλου με κήπο. Λέει ότι μοιάζει με πάρκο και δεν μοιάζει με τίπο-

τε άλλο παρά μόνο με πάρκο. Έτσι, χωρίς να με ρωτήσει καθόλου, το ξαναβάφτισε ΠΑΡΚΟ ΤΩΝ ΚΑΤΑΡΑΚΤΩΝ ΤΟΥ ΝΙΑΓΑΡΑ. Αυτό είναι πολύ αυθαίρετο κατά τη γνώμη μου. Έχει βάλει κιόλας και μια ταμπέλα:

**ΜΗΝ ΠΑΤΑΤΕ
ΤΟ ΠΡΑΣΙΝΟ.**

Η ζωή μου δεν είναι πια τόσο ευτυχισμένη όσο πρώτα.

Σάββατο. Το καινούργιο πλάσμα τρώει πάρα πολλά φρούτα. Μου φαίνεται πως θα μας τελειώσουν. «Μας» πάλι. Αυτή είναι δική του λέξη αλλά και δική μου τώρα, έτσι που την ακούω τόσο πολύ.

Φοβερή ομίχλη σήμερα. Εγώ δεν βγαίνω ποτέ έξω με την ομίχλη. Το καινούργιο πλάσμα βγαίνει. Βγαίνει ό,τι καιρό και να κάνει και γυρίζει περπατώντας βαριά με τα λασπωμένα πόδια του. Και μιλάει. Κάποτε περνούσα πολύ ευχάριστα κι ήρεμα εδώ.

Κυριακή. Πάει κι αυτή η μέρα. Όσο περνάει ο καιρός γίνεται όλο και πιο κουραστική. Επιλέχθηκε και ξεχωρίστηκε τον προηγούμενο Νοέμβριο ως μέρα ανάπαυσης. Είχα κι άλλες έξι τέτοιες μέρες πριν.

Το πρωί έπιασα το καινούργιο πλάσμα να πετάει πέτρες για να ρίξει κανένα μήλο από το απαγορευμένο δέντρο.

Δευτέρα. Το καινούργιο πλάσμα λέει ότι το όνομά του είναι Εύα. Ωραία, δεν έχω καμιά αντίρρηση. Λέει να το φωνάζω μ' αυτό όταν θέλω να έρθει. Εγώ της απάντησα πως είναι περιττό. Η λέξη *περιττό* με ανέβασε πολύ στην εκτίμησή του· και πράγματι, είναι μια ωραία λέξη και θα επαναληφθεί, λέει πως δεν είναι Αυτό, είναι Αυτή. Τούτο είναι αμφίβολο, αλλά εμένα μου κάνει το ίδιο· δεν μου καίγεται καρφί να είναι αυτή, φτάνει να μ' αφήνει ήσυχο και να μη μιλάει.

Τρίτη. Έχει βρωμίσει ολόκληρο το κτήμα με απαίσια ονόματα και προσβλητικές επιγραφές

**ΠΡΟΣ ΡΟΥΦΗΧΤΡΑ
ΠΡΟΣ ΚΑΤΣΙΚΟΝΗΣΙ
ΠΡΟΣ ΣΠΗΛΙΑ ΤΩΝ ΑΝΕΜΩΝ**

Λέει πως αυτό το πάρκο θα γινόταν ένα καθώς πρέπει θερινό κατάλυμα, αν υπήρχε πελατεία. Θερινό κατάλυμα –άλλη πάλι εφεύρεσή της κι αυτή– λέξεις μόνο χωρίς κανένα νόημα. Και τί είναι θερινό κατάλυμα; Αλλά καλύτερα να μη τη ρωτήσω. Έχει τέτοια μανία να εξηγεί.

Παρασκευή. Έχει βαλθεί να με παρακαλάει να σταματήσω να περνάω τους καταρράχτες. Και γιατί να μην τους περνάω; Λέει πως την κάνει να τρέμει. Αναρωτιέμαι γιατί· πάντοτε τους περνούσα, πάντοτε μου άρεσε να βουτάω και να δροσίζομαι. Υπέθετα πως οι καταρράχτες έχουν γίνει

γι αυτό. Δεν μπορώ να βρω καμιά άλλη χρησιμότητά τους και πρέπει σε κάτι να χρησιμεύουν. Αυτή λέει πως έχουν γίνει μόνο για διάκοσμο, όπως οι ρινόκεροι και τα μαστόδοντα.

Πέρασα τους Καταρράχτες μέσα σ' ένα βαρέλι – δεν της άρεσε αυτηνής. Πέρασα τους Καταρράχτες μέσα σε μια σκάφη – και πάλι δεν της άρεσε. Κολύμπησα πάνω από τη Ρουφήχτρα και τα ρεύματα φορώντας ένα φύλο συκής. Πληγώθηκε πολύ, Και με παρέλαβε με τις πληκτικές πατηρήσει; της για τους εξωφρενισμούς μου.

Είμαι πολύ περιορισμένος εδώ. Μου χρειάζεταιται αλλαγή περιβάλλοντος.

Σάββατο. Το έσκασα την προηγούμενη Τρίτη το βράδυ και ταξίδεψα δυο μέρες. Έχτισα μιαν άλλη καλύβα σ' ένα απόμακρο μέρος κι εξαφάνισα τα ίχνη μου όσο καλύτερα μπορούσα, αλλά με ξετρύπωσε χάρις σ' ένα ζώο που έχει εξημερώσει και το λέει λύκο, κι ήρθε βγάζοντας πάλι εκείνη τη φρικιαστική κραυγή και χύνονται εκείνο το νερό από τα μαραφέτια με τα οποία βλέπει. Αναγκάστηκα να γυρίσω μαζί της. αλλά με την πρώτη ευκαιρία θα ξαναφύγω. Ασχολείται με πολλά ανόητα πράγματα· μεταξύ αυτών μελετά γιατί τα ζώα που ονομάζονται λιοντάρια και τίγρεις ζούνε τρώγοντας χόρτο και λουλούδια, ενώ, όπως λέει, το είδος των δοντιών που φοράνε δείχνει πως είναι καμωμένα για να τρώει το ένα το άλλο. Αυτό είναι ανόητο γιατί θα σήμαινε να σκο-

τώνει το ένα το άλλο και θα εισήγαγε, όπως το καταλαβαίνω εγώ, αυτό που ονομάζεται «θάνατος»· κι ο θάνατος, όπως μου έχουν πει, δεν έχει ακόμα μπει στο Πάρκο. Και τούτο είναι κρίμα, από ορισμένες πλευρές.

Κυριακή. Πάει κι αυτή η μέρα.

Δευτέρα. Νομίζω πως καταλαβαίνω σε τι χρησιμεύει η εβδομάδα: χρησιμεύει για να αναπαύεται κανείς από την κούραση της Κυριακής. Ωραία ιδέα!...

Σκαρφάλωσε πάλι σ' εκείνο το δέντρο. Την κατέβασα με τις πέτρες. Μου είπε πως δεν κοίταζε κανείς. Φαίνεται πως το θεωρεί αυτό αρκετή δικαιολογία για να αποτολμά οποιοδήποτε επικίνδυνο πράγμα, της είπα. Η λέξη *δικαιολογία* προκάλεσε το θαυμασμό της – και το φθόνο της νομίζω. Είναι μια καλή λέξη.

Τρίτη. Μου είπε πως δημιουργήθηκε από ένα πλευρό του σώματός μου. Αυτό είναι τουλάχιστον αμφίβολο. Δε μου λείπει κανένα πλευρό... Την απασχολεί πολύ το γεράκι· λέει πως δεν είναι δυνατό να τρώει χόρτο· φοβάται πως δεν μπορεί να το μεγαλώσει· νομίζει πως είναι καμωμένο για να τρέφεται με σαπισμένες σάρκες. Το γεράκι πρέπει να τη βγάλει με ό,τι μπορούμε να του δώσουμε. Δεν μπορούμε να κάνουμε άνω-κάτω τη ζωή μας για χάρη του γερακιού.